

LA VEU DE CALONGE

SUBSCRIPCIO ANUAL

Calonge	2'40
Fora	3'50
Estranger	5'00
Protectors	5'00
Número solf: 20 céntims	

P E R I Ó D I C I N D E P E N D E N T

Dels articles en són responsables llurs autors.—No es retornen els originals.

Redacció i Administració: Pl. República, 12-1.er-Teléfono 6
Director: JOSEP MARGARIT

ANUNCIS A PREUS CONVENCIONALS

PANORAMA

Una ordre de govern que prohibia tots els actes polítics. Censura per a la premsa i en definitiva un estat d'exepció. Una polèmica entre els partits. Uns i altres procuren tirar l'aigua al seu molí i asseguren tenir i ofereixen la panacla universal, remeis a tots els mals que sofrim i que sembla sofrirem a pesar de la ciència que diuen posseir aquests galenos de la Nació. El cas és que quan són a l'aplicació del tractament enlloc de sanar o si no res més aliviar al pacient aquest se'ls hi agreuja cada vegada més fracasant en llurs intencions i propòsits. Llavors la família desespera i sorgeixen les discrepàncies, essent uns partidaris del canvi de règim, altres de modificar el que se segueix, no faltant els qui es proposen la cura radical, l'amputació o extirpació de la causa que produeix l'enfermetat. I ve també l'escandalització dels doctors especialistes que assisteixen al malalt.

Però, senyors, és que quan un malalt està greu, en tràmit de morir, no es recorre a tots els remeis heroics, per tal de sustreure'l a les garres de la mort? És que tothom no hi fa qui més hi pot? És que àdhuc no es prescindeix del metge si aquest no hi veu prou? És que no s'acudeix a sacrificis dolorosos i a voltes irreparables? Què se'n trauria d'anar amb pal·liatius per a sostenir una situació insostenible o modificar el règim, si l'una no fos segura i tard o luny ha de venir el desenllaç fatal? És cert que en l'operació, no hi ha seguretat absoluta, però sí quelcom que es veu i es toca i per tant podrà haver-hi una crisi fonda i favorable que després de la febrada corresponent, portés al pacient pels camins d'una franca milloria.

Importaria poc que aquest tractament radical l'apliquessin els uns o els altres. Importaria poc que en la poltrona hi hagués un gorro, una faus o una corona; puix hi ha d'haver sacrificis, se sacrifica sense més contemplacions, sempre i quan la raó i la justícia veritat, no aquesta mixtificada que disfrutem, així ho aconselli, puix de justícia sols n'hi ha una, com també és una única la raó. El cas seria que el malalt que avui es corseca poc a poc, sanés del tot. I consti que el pensament no és subvertir ni tampoc de dictadura, ambdós repugnen a la consciència. Senzillament, abocar per la banda tot el que sobra i establir l'imperi de la llei.

La política és el que més desacreditat està a causa de les males obres que engendra, bons exemples per a tots. Aquesta immensa cadena en la que cada anella és un interès creat o per crear; aquesta telarinya en la que cada hebra transmet la vibració a la monstruosa aranya, a l'aguait de la presa que se li presenta a satisfer la gula devoradora, són les teories equivocades que sustenten els uns i els altres, teories totalment muntades damunt un tinglado artificial, el tinglado de les consciències esclaves del diner, això relatiu que sols té el valor que se li dona.

La vertadera política seria aquella que després d'ocupar-hi un lloc, al finir la missió encomanada i tornar al nostre pà de cada dia, es tornés a empunyar l'eina que momentàniament com accident s'hauria deixat, sense mostra de lucre de cap mena i a ben segur no gosariem de l'endèmica dolència de què ens queixem. Però, desgràciadament, no és així i de l'Ideal se'n fa un negoci, un ofici lucratiu per a uns i ruïnós per altres, possiblement per aquells que no saben con-graciarse amb les deidats de les altures. La política s'entén per les artimanyes i trabetes que comencen en la cèrul·la rural i va extenent-se fins a arribar a l'aranya, traduïnt-se en persecusions de tota mena des de la corporal fins a la fosca dels tributs, ruïna de moltes famílies a satisfacció inhumana del líder que mana. I així és, com fent la vida i desenvollop impossible es va empenyent paulatinament primer a l'individu i seguidament a la col·lectivitat a les demagògies imperants. I tot per no voler captar a l'home, que es diu lliure, dintre la vertadera llibertat, dó precios que no es deu mai cohartar.

FERRAN VIGIA